

Donar-se temps, per Damià Rodríguez

El raper terrassenc escriu sobre els tempos de la creativitat, sobre què s'espera dels artistes i com ho viu com a Lildami

Damià Rodríguez | Juan Miguel Morales

À

Només cantaré si realment tinc alguna cosa a dir. Aquesta és la reflexió que em repeteixo els últims mesos. Soc conscient del factor *topicazo* d'això que vull dir, però és una realitat que, fins que no l'he reafirmada molts cops, no l'he feta meva. Per entendre el motiu d'aquest mantra cal tenir en compte la realitat musical que m'envolta i de la qual formo part: una lliga d'artistes que competeixen per treure el màxim contingut en el mínim temps possible. No és la meva competició. Planto un arbre -*Flors mentre visqui* (Halley Records, 2019)- que, paradoxalment, he deixat madurar, fluir i florir sense necessitat de bombardejar les xarxes amb noves plantacions. Anant al gra: en els darrers dos anys només he tret tres senzills mentre treballo en un nou àlbum perquè, de moment, no tenim gaire a dir o formes diverses, noves, fresques i/o originals de seguir parlant del que ens motiva.

I penso que aquí rau l'enfonsament de la indústria musical, el fet de supeditar l'art a l'economia. Voler fer diners per davant de despertar passions. I tot i que per al consumidor/a final pot semblar molt estimulant rebre nous *inputs* de manera constant i, per tant, tenir sempre novetats a l'abast, què vol dir realment per a la música reciclar les cantarelles de sempre posades en boques diferents? És realment enriquidor? No bloqueja la creativitat? On queda el que podríem anomenar

diferència positiva?

No escric des de la superioritat moral, intel·lectual o experimental. Ho faig des del Damià que ha estat a l'altra banda. Quan es treu un senzill al mes i es programen llançaments de manera compulsiva es fa de la creativitat una rutina negativa... I ho dic com a persona que hauria agraït que algú li recordés: "Ei, un artista no deixa de ser vàlid si deixa de publicar. Respecta els seus tempos. Cedeix-te l'espai que necessitis".

Les cançons necessiten temps: la lletra, la composició... tothom ho té clar, però el més important és que als músics ens cal temps. Un artista necessita estar una època sense crear, experimentant, patint, plorant, rient i vivint per poder crear alguna cosa diferent. Estant sempre a un lloc sense avançar només crees coses relatives a aquell espai i moment. Si un es mou i avança pot parlar d'un nou lloc i del més important: el camí que ha recorregut per arribar-hi.

Així que si hagués de donar un consell -a tu, a mi i a qualsevol artista, malgrat sentir que no soc ningú per fer-ho- diria que et permetis experimentar entre creació i creació. Dona't el plaer d'estar un temps sense escriure res de nou i centra't a tenir una experiència vital feliç (o no) apartat del fet d'haver de fer música per obligació i veuràs que quan hi tornis tindràs coses noves a explicar basant-te en com has canviat o el camí que has fet. També et recomano que em facis el cas just en tot el que dic.